

zép raj-
„Képek
„ezimü.
sel talál-
y szintén
ák“-nak.
jtvénye-
l a meg-
ben ezen-
melléke-

ég külön
ül majd

ázata,
áci kis
akat ön-
évben is
ztásra a

kötetnél
hú kis

áci.

ít, szí-
bb be-
küldése

frt

..

..

rűbben

kiadó-

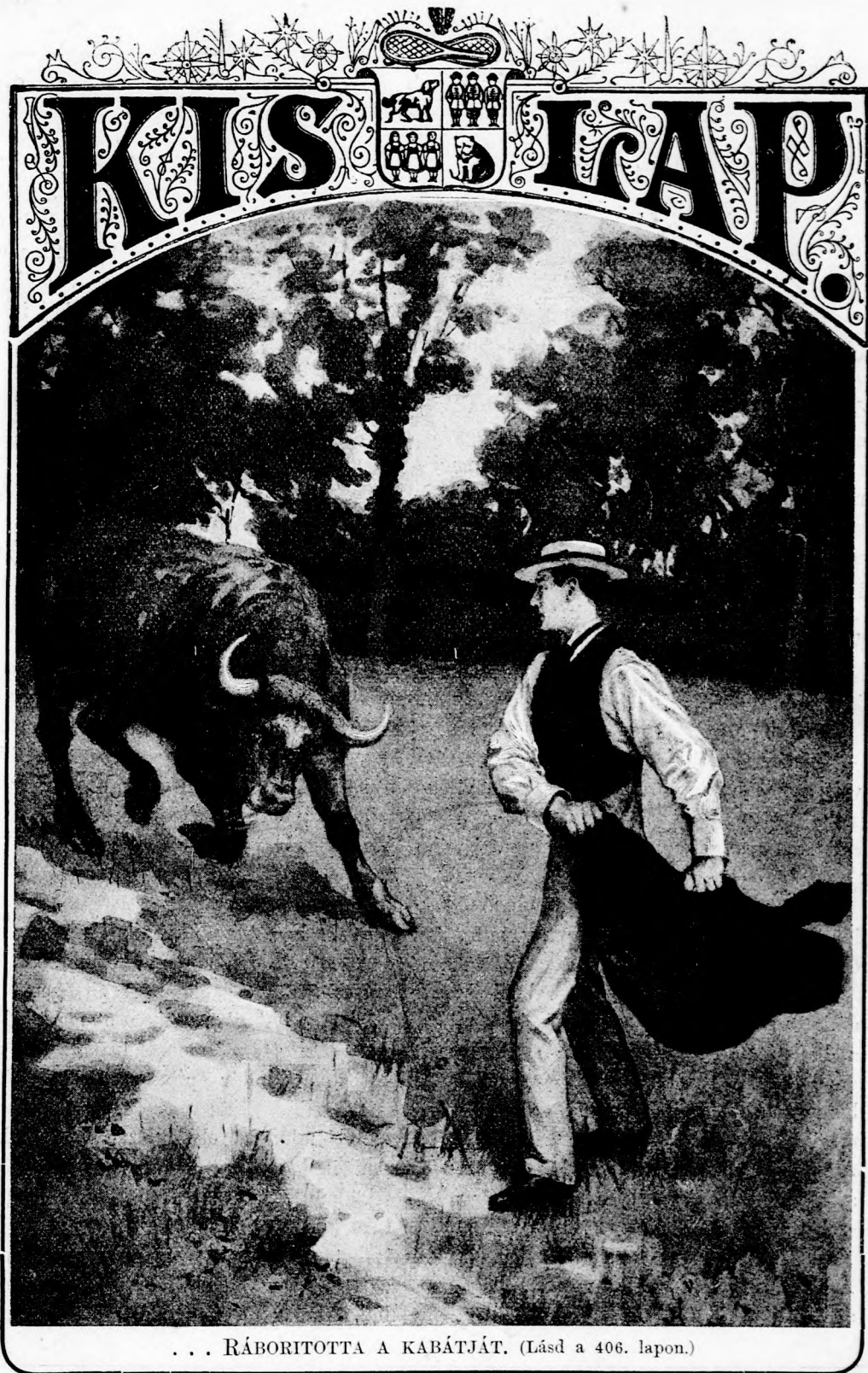
ncziek-

zendők.

atala.

eum-épület.

a.

... RÁBORITOTTA A KABÁTJÁT. (Lásd a 406. lapon.)

L. köt. 26. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. június 28-án.

ALADÁR KALANDJAI.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Vége.)

ANIKÓ jó ideig mozdulatlanul fekiüdt a hajó fenekén, behunyt szemmel, halaványan, félig-meddig ájultan még perczek mulva is. Voltaképp csak a nagy ijedség dermesztette meg és maga is érezte, tudta, hogy igazában semmi nagy baja sem történt, még vizet sem nyelt sokat. Aladár remegő aggódással térdelt mellette, szólógatta, rázogatta, valójában pedig nem tudta, mit csináljon vele.

— Anikó! . . . Hallod, amit mondok? . . . Szólj hát!

A leányka végre fölnyitotta szemét, meg is mozdult és borzongva mondá:

— Jaj de fázom!

Ez nem is volt csoda. Hiszen csuron-víz volt a feje bubjától a lába ujjáig, a vizes ruha rátapadt a testére, a hűvös, erős esti szél pedig ugyancsak át meg átjárta.

Aladár gyorsan levetette a kabátját.

— Ülj föl és kuporodjál ide a hajó oldalához . . . betakarlak a kabátommal . . . ez is jobb a semminél.

Ha nem is sokkal, de valamicskével csakugyan jobb volt a semminél és mind a ketten nagyot lélekzettek, mikor arra gondoltak, hogy ebből a nagy veszedelemből szerencsésen kigázoltak. De akkor aztán megint a régi bajra kellett gondolniok. A hajócska vígan lengett odább, nem törődve azzal, hogy hajósainak ez most már nem szolgál nagy vígságára.

— Ó Istenem, mi lesz belőlünk? sóhajtá Anikó. Mindjárt leszáll a nap . . . egészen áthülök!

A jó leányka nem vádolta Aladárt. Talán mert látta, hogy ez már a nélkül is eléggé le van sujtva és nem tud mihez fogni, csak bámul tehetetlenül maga elé, arra gondolva, hogy rájok száll az éjszaka és ekkor még nagyobb baj is érheti őket.

Ez alkalmasint be is következik, ha otthon okosabb és tapasztaltabb emberek nincsenek Aladárnál. De az öreg Mihály, aki a hajócskának gondját szokta viselni, a partról szemmel tartotta Aladárékat és egyszerre csak így szólt magában:

— Ni . . . no no! . . . Ne legyen Mihály a nevem, ha az urfi mindjárt bajba nem keveredik . . . Milyen fonákul forgatja a hajót . . . Így soha sem kerül vissza!

Éles szeme volt a tapasztalt öreg hajós-nak, messzire ellátott és tüstént észre vette a hibát. Sietett is az urához, elmondta aggodalmát és néhány perczel utóbb a szomszéd vitorlás hajójával már utban voltak a megszorult hajósok felé. És mikor Aladár már végképp elcsüggedve horgasztotta le a fejét, egyszerre csak távoli hang csengett a fülébe:

— Hahó! Aladár! Anikó!

A nagy oceánon nem örülhetnek meg a hajó-töröttek jobban a segítségnek, mint Aladár és Anikó, mikor a mentő hajót megpillantották. Nem sokára ott állt mellettök az Aladár apja, egy órával később pedig mindnyájan otthon voltak. Ezalatt persze mindent el köllött mondaniok és Anikónak, mihelyt haza értek, ágyba köllött feküdni, forró teát innia, hogy lehetőleg kikerülje a hülés következményeit. Nem is betegedett bele, másnap reggel épen és egészségesen kelt föl. Nem volt tehát semmi baj, Aladár megnyugodott.

a Aladárt.
ír a nélkül
tud mi-
enül maga
k száll az
baj is ér-

kezik, ha
o emberek
eg Mihály,
ta viselni,
dárékat és
n:

en Mihály
bajba nem
forgatja a
ssza!

reg hajós-
észre vette
elmondta
utóbb a
ár utban
És mikor
e horgasz-
ívóli hang

tnek meg
gnek, mint
ntó hajót
állt mel-
al később
. Ezalatt
aniok és
ba köllött
lehetőleg
sit. Nem
l épen és
át semmi

*Van pénze Bélának, megy is vásárolni,
A játékos-boltba csalja sok szép holmi.
Bezzeg nincs pénze az árva Misikének,
Csak nézi, ha mások a boltba betérnek.
Uj játékszere tán nem is volt még soha,
Hej! szegény árvának a sorsa mostoha!
Sovár tekintetét észrevette Béla,
Ismerte Misikét, beszélt vele néha.
És hirtelen szépet gondolt. — „Te Misike!
Gyere csak be ide a boltba! Izibe!
Én, mert jól tanultam, jutalomdíjt*

*nyertem,
Szabad elkölte-
nem, ahogy
tartja kedvem.*

*No hát legyen
egyszer neked
is jó napod,
Válassz, a mi
csak kell, azon-
nal megkapod.*

*Nézd, van itt
lovacska, nyer-
ges és sörényes,
Szelid, engedel-
mes, egy csöp-
pet sem kényes,
Van nagyot puf-
fanó, tarka
szinű lapda,
Pula, nem sir, a
ki a hátába
kapta.*

*Ez meg magasan
a légben járó
sárkány,
Az meg ott a pol-
czon jámbor
fehér bárány.*

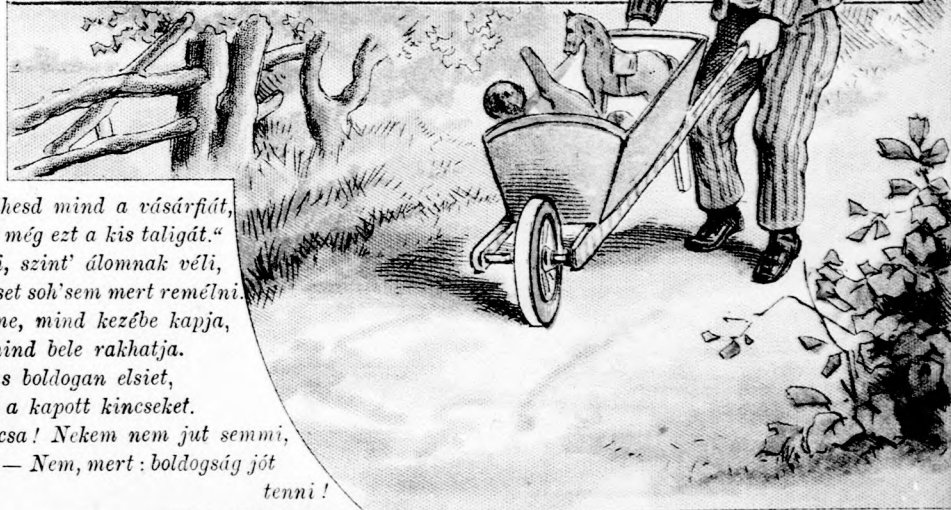
*Hát a pojáczára
nem volna-e
kedved?*

*Akármilyen bús
vagy, mindjárt
megnevetet.*

*És, hogy haza vihesd mind a vásárfiát,
Megvesszük hozzá még ezt a kis taligát.“
Ámul-bámul Misi, szint' álomnak véli,
Ily tömérdek kincset soh'sem mert remélni.
De nem álom. Ime, mind kezébe kapja,
A taligácskába mind bele rakhatja.
Hálásan köszöni s boldogan elsiet,
Haza talieskázza a kapott kincseket.*

*Nézi Béla. »Furcsa! Nekem nem jut semmi,
S nem sajnálom.« — Nem, mert : boldogság jót*

tenni!

A játékos boltban.

Műmelléklet a »KIS LAP« L. köt. 26-dik számához

De a néni nem nyugodott meg oly könnyen. Kicsibe mult, hogy haragjában mindjárt reggel össze nem csomagolt és haza nem utazott Anikóval.

— Nem azért jöttem ide, hogy halálos veszedelmekbe juttassam a lányomat!

— No, no, hiszen nem volt olyan nagy a veszedelem, kedves hugom, csitítá az Aladár apja. Napokig is ellebeg a hajó baj nélkül a vizen. De hogy ne lehessen többé semmi aggodalmad, hát ezentul nem engedem meg, hogy Aladár egy-maga vihesse Anikót akár kocsikázni, akár hajókázni.

Ki is adta mindjárt a tilalmat, mely véget vetett minden kirándulásnak szárazon és vizen. Aladárnak természetesen nagyon zokon esett, de semmit sem tehetett ellene; csak az vigasztalta, hogy lassan-lassan meggyőzte Anikót, mennyire igazságtalan ez a tilalom.

— Baleset mindenkit érhet . . . csupa véletlen, hogy az a kis baj történt a kocsi-val is, a hajóval is . . . Nekem persze nagyon felrójják. Mint ha nem tudnám, hogy bizony az öreg Jánossal is fölfordult már néhányszor a kocsi . . . tavaly meg apácskával hajókáztunk úgy, hogy nem jöhettünk haza, hanem Kenessére vetődtünk. Az pedig nem nagy baj, vannak ott ismerőseink. Most én is ott kötöttem volna ki, ha látom, hogy másképp nem boldogulok. Jól van no, hát fogunk szépen gyalog sétálgatni.

Ez kevésbé mulatságos volt ugyan, de legalább a néninek sem lehetett kifogása ellene.

Pedig dehogy nem lett volna kifogása, ha tudja, mi van még hátra!

Egy szép napon, mivel az öregeknek nem volt kedvök sem kocsikázni, sem hajókázni,

Aladár és Anikó megint csak gyalog sétára szorultak.

— Elsétálunk amoda a szepezdi erdőcskébe. Igen szép mezőn vezet az ut végig.

A mező igazán szép volt, itt-ott facsoportokkal, bokrokkal, a fü közt pedig tömredék vad-virággal. Anikó ezt jóformán még kellemesebbnek találta mint a kocsikázást és hajózást; az bizonyos is, hogy a fölfordulásnál és vízbe pottyánásnál jóval kellemesebb, ha valaki biztos száraz-földön a maga lábán járdogál és tarka virágot sze-deget nagy bokrétába.

— Mamácskám nagyon szereti a vad-virágot, szép bokrétával lepem meg, mondá Anikó vigan.

Egyszerre azonban kissé aggodalmas képpel állapodott meg és így szólt:

— Talán . . . talán ne menjünk tovább . . . Nézd, ott legel a csorda . . . el sem kerülhetjük, mert a pataktól az erdőcskéig szerteszét van szórva.

Aladár nagyot nevetett.

— No, az volna csak szép, ha ezektől a jámbor barmoktól ijednénk meg! Persze, ti városi kisasszonykák azt hiszitek, hogy a tehén is hussal él, mint a farkas vagy a medve.

— Azt nem . . . de nézd, épp ott szélről van a bika . . .

— Az sem él ember-hussal.

— Nem ám, de felöklel!

— Ugyan ne légy olyan gyáva! Hiszen itt vagyok én! Aztán meg . . . jól van no, emerre jobbra kerülünk, messze a bikától.

De jobbra kerülve is közelebb köllött még menni a bikához. Ennél még kellemetlenebb volt az, hogy a bikának éppen ekkor szintén az jutott eszébe, hogy emerre jobbra forduljon. S amint megindult, meg-

pillantotta a sétáló párt. Megállt, merően rájuk nézett és boszusan bömbölt.

Mi nem tetszett Aladáron és Anikón a hatalmas bika urnak, ki tudhatná? Talán az a tarka nagy bokréta, melyet Anikó a kezében tartott; talán az Anikó piros szoknyája, vagy az Aladár sárga szalmakalapja, vagy hogy talán egyáltalában nem szerette a finom kabátos uri népséget.

Akár mi volt az oka, de a következő pillanatban még haragosabbat mordult, aztán földnek szegezte a nyakát és megindult... meg egyenest Aladárék felé.

Anikó már előbb, a legelső veszedelmes jelre megállt.

— Én nem megyek tovább... fussunk innen!

Mi tagadás benne?... ez lett volna a leg-

FUTOTTAK.

okosabb és ekkor még talán nem is volt késő. De Aladár nem akart ily hamar meghátrálni; hiszen alig két percczel előbb rótta meg Anikót a gyávaságáért és biztatta, hogy »itt vagyok én!« Nem teheti csuffá magát.

Előre ment tehát még néhány lépésnyire, de biz' aztán — szégyen, nem szégyen — maga is megállt és megfordult Anikó felé, aki nem ment utána, hanem habozva állt

egy helyben. De nem álltak ott sokáig. Mert a bika most már sebesen futva közeledett feléjük.

— Csakugyan jobb lesz, ha vissza tériünk, mondá Aladár. Nem neked való... hát fussunk!

Futottak. Csakhogy Anikó ebben nem volt nagy mester s akár hogy feszítette is meg

(Folytatása a 406. lapon.)

MIND
Egyedi
Fölötte
Patak

Lágy
Csapon
Zongás
Álomba

EGYEDÜL.

MIND elhagytak, elszaladtak,
Egyedül maradtam . . .
Fölöttem a fecske villan,
Patak zúg alattam.

Lágy fuvallat, rét illata
Csapong itt körültem . . .
Zongás, zengés . . . egyszerre csak
Álomba merültem.

Hogy fölérzek most belőle
És körül tekintek:
Itt mellettem senki sincsen . . .
Valljon hova tűntek?

Ilka, Sándor, Loránd, Emma!
Merre vagytok, merre?
Csitt! . . . Neszt hallok . . . Fojtott kacaj
Jön felém egyszerre . . .

Hát a völgyből ott jönnek mind
S most felém rohannak . . .
A kötömbé friss szamóczát,
Illatosat ontnak.

(Folytatás a 404. laphoz.)

az erejét, nem igen gyorsan haladtak, már legalább ahhoz képest, hogy a bika mindinkább közelebb jutott hozzájuk. Aladár sokkal gyorsabban birt volna futni, de eszébe sem jutott, hogy cserben hagyja kis rokonát. Ha meggondolatlan és kérkedő volt is, de e mellett derék, jószívü fiu is volt és most teljesen átérezte, hogy nemcsak elhagynia nem szabad Anikót, akit ő vezetett ide a bajba, hanem minden áron el kell róla háritani a veszedelmet. Egyelőre hát biztatta:

— Gyorsabban! Gyorsabban!

— Jaj . . . de ha . . . nem bírok jobban . . . felelé Anikó lihegve.

Aladár hátra tekintett és most már nagyot dobbant a szíve. Izgatottan mondá:

— Így meg nem menekülünk . . . a bika egy percz alatt utól ér . . .

— Jaj Istenem!

— No, ne félj semmit! Látod azt az ágas-bogas fát, amott ni? Egészen alant kezdődnek az ágai, könnyen fölmászhatz rá . . .

— Ó, de ha odáig utólér a bika . . .

— Nem fog utól érni. Majd teszek róla. Csak fuss szaporán!

— Hát te . . . mit akarsz tenni?

— Ne gondolj vele . . . nincs idő sok beszédre, fuss!

Anikó futott, ahogy csak birt. Aladár pedig megállt. Olyasta, hallotta ő, hogyan lehet a megvadult bikát legalább rövid időre ártalmatlanná tenni. És igazán bátor elszántsággal eltökélte, hogy megkísérli. Más módot ugy sem tud.

Gyorsan lehuzta a kabátját és jól szemmel tartotta a dobogva közeledő állatot. Alig egy-két pillanat múlva már ott termett a bika, egyenest neki rontva Aladárnak. De Aladár félre szökkent és ügyes dobással

ráborította a kabátját (Lásd a képet a czimlapon.) a bika fejére.

Egy pillanatra ez csakugyan használt. A bika nem látott semmit, dühösen bömbölt és rázta a fejét s belé telt egy kis idő, míg lerázta az alkalmatlan holmit magáról. Aztán körül nézett és ismét neki iramodott, üldözőbe véve Aladárt, aki teljes erejéből futott az ágas-bogas fa felé. Anikó épp kapaszkodott már fölfelé. Hamar följutott Aladár is és mire a bika oda ért, teljes bátorságban ültek a fa tetején.

— Hál' Istennek, csak hogy ide följutotunk! sohajtá Anikó.

Igen, föl csak följutottak. De hogy és mikor jutnak le és haza? Mert a bika makacsul ott maradt a fa közelében, a gulyás-bojtár pedig nem vette észre az egész dolgot, nem is jött segítségül. És olyan messze van, hogy hiába kiáltoznak utána.

Ott kuporogtak tehát a fán, még pedig lassacskaán mindinkább különböző kedvvel. Anikó ijedtsége elmúltával, nevetve mondá:

— Erdőbe indultunk, fa tetejébe jutotunk. Így ez most már mulatságos kaland, mert itt semmi baj sem érhet, és estére, mikor a csordát haza terelik, ezt a goromba bika urat haza kísérik, aztán mi is szépen haza sétálunk.

Aladár szinte boszankodott a leányka jó kedvén. Persze hogy szépen haza sétálnának; de majd otthon, ha mindent megtudnak . . . megint csak szégyenben marad. Anikó kitalálta Aladár gondolatát.

— Ne busulj, Aladárkám, mikor nincsen semmi baj. Otthon persze azt fogják mondani, hogy eleinte nem egészen okosan cselekedtél, de ha mindent elmondok — látam jól, mit tettél, — azt is el köll ismer-

niök, hogy derék, nemes és bátor fiu vagy. És tudod, mit teszünk ezután?

— Ugyan mit?

— Nem bizunk tulságosan a magunk eszében és erejében, hanem mielőtt valamibe bele fognánk, az öregek tanácsát és segítségét kérjük.

— Igazad van, Anikóm. Okos és jó leánya vagy, hát nem is röstellem megvallani, hogy kitaláltad, hol volt mindig a hiba. Legyen ezután úgy, amint mondtad.

Ugy tettek, amint megfogadták. És nem keveredtek többé semmi bajba, sem kalandba, hanem vigan és kellemesen töltöttek a vakációit.

JADACZÉ!

JADACZÉ? Mi az?

Ugy gondolom, hiába kérdezném, senki sem tudna közületek megfelelni a kérdésre. Még kitalálni sem lehet, mert nem ember, nem állat, nem növény; akár mire gondolnátok, mindig csak azt mondanám: nem az. Hát inkább mindjárt megmondom, hogy a »Jadaczé« nem egyéb, mint a török gyerekek egy igen elmés és saajátságos játéka. Ti is játszhatjátok.

Csak két játékos kell hozzá és e játék mellett mindegyik játszhatik akár miféle más játékot többi pajtásaival, végezheti dolgait, foglalkozhatik akár mivel. Sőt a két játékoson kívül másnak sejtelve sincs róla, hogy a játék megindult köztük.

Ez nagyon furcsának látszik, ugy-e? Pedig nagyon egyszerű.

A két játékos legelőször is ketté szakít egy kártyát, vagy ketté tör egy pálczikát s mindegyik megtartja az egyik felét mindaddig, míg a másik a »Jadaczé« rejtélyes szó kiejtésével föl nem szólítja, hogy a kártya, pálczika másik felét adja át, mert elvesztette a játékot. A játék pedig abból áll, hogy előre megállapított ideig —

egy napig vagy akár egy hétig — egyik játékosnak sem szabad a másiknak a kezéből semmit átvenni, semmit elfogadni. Természetesen mindegyik fufangoskodik, hogy lépre csalja a másikat; például fölemel valamely tárgyat, melyet a másik elejtett, vagy levelet, gyümölcsöt stb. kínál neki nagyon udvariasan. Ha a másik megfélemezik a játékról és kezébe veszi a neki nyújtott tárgyat, akkor a kínáló diadalmasan fölkiált;

— Jadaczé!

Ezzel megnyerte a játékot s a vesztes köteles átadni a ketté szakított kártya felét és köteles megadni azt, is, amit a nyertes jutalmául előre meghatároztak.

Aki tehát e játékra vállalkozott, annak nagyon ébernek köll lennie, hogy ellenfele meg ne foghassa.

Megtörténhetik azonban, hogy az apa, mama, tanító megbizásából az egyik játékosnak csakugyan van átadni valója, vagy más-különben szorul rá egyik a másikra. Ilyenkor átveszi ugyan a feléje nyújtott tárgyat, de mielőtt hozzá nyulna, azt mondja:

— Ala bali!

Ezzel azt jelenti ki, hogy nem felejtette el a játékot; csak azért veszi át a kínált tárgyat, mert kénytelen vele. Ez tehát nem számít. Így aztán a fortélyból kínált csemeget is átveszi és jóízűen megeszi, ha előbb azt mondta: »Ala bali!« S a fufangos játszó társ ily esetben nem győzött, nem kiálthatja, hogy »Jadaczé.«

Éber, szemes játékosok néha egy hétig is hiába igyekeznek egymást rászedni, tehát meghosszabbítják a határ-időt s volt eset, hogy a játék fél esztendeig is eltartott.

Próbáljátok meg: ki a szemesebb, ügyesebb köztetek?

RETTENTŐ HÁBORU.

NYIVÁKOLÁS, röhögés,
Morgás, vonítás . . .
Ki okozza? Vad Laczi!
Ő, és senki más.

*Macska, majom s kutya közt
— Nézni iszonyu —
Áll a nagy marakodás,
Harcz és háboru.*

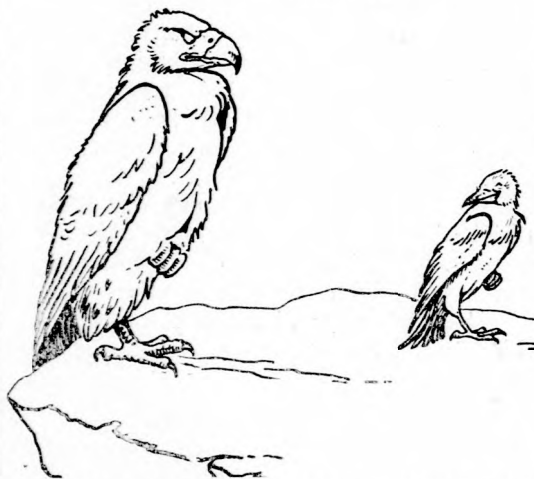
*Czicza farkát a majom
Húzza mérgesen,
Majomét meg a kutya
Szörnyűségesen.*

*Kutya farka-végivel
— Ugy tetszik nekem —
Már valaki megszökött,
Mert itt nem lelem.*

*Ha így dul a harc tovább,
Hogy végződik ez?
Farka — bizony mondhatom —
Egyiknek se lesz.*

A SAS ÉS A HOLLÓ.

— Állat-mese három képpel. —

NAGY riadalom támadt a mezőn és sirán-
kozó bégetés hallatszott, még pedig
nem csak lenn a földön, hanem — saját-
ságos! — fönn a levegőben is. Báránka

nem szokott magasan a levegőben kalandozni, és most mégis igazán ott bégetett, de oly siralmasan, mint aki éppen nem a maga jó-szántából lebeg oda fönn.

Nem is. Gyanutlanul legelészett a nyáj mikor hirtelen lecsapott az éhes sas, hatalmas karmaival megragadott egy fiatal báránkát és fölrepült vele (Lásd a képet a 409. lapon.) — vitte a messzi bércz felé. Hasztalan volt minden sirás-rivás, a szegény báránkának, hajh!...vége volt, soha sem került az többé elő.

A többi juhocskák, báránkák ijedten menekültek, az anyja keservesen bégetett; de végre is bele köllött nyugodni a szomorú eseménybe. Mit is tehettek volna egyebet? Szépecskén legelésztek hát tovább.

Látta pedig a holló is ezt a veszedelmet és falánk étvággyal ilyet gondolt:

— No lám, no lám! Hogy ez még nem jutott eszembe! Én is elragadok ilyen fiatal bárányt és pompás lakomát csapok.

Izibe hozzá is látott a terv megvalósításához. Amennyire csak tellett tőle, olyan

nagy erővel csapott le egyik báránkára és belé kapaszkodott a gyapjába. Aztán föl akart röppenni vele, csak hogy itt egy kis

hiba volt a számításban; akár hogy erőlködött, még csak megmozdítani sem bírta, a bárány pedig meg sem ijedt, csak mert

... FÖLREPÜLT VELE. (Lásd a 408. lapon.)

alkalmatlannak találta a hátán kaparászó madarat, hát ugrándozott, hogy lerázza magáról.

— Takarodjál rólam, mert mindjárt meg-hemperedek a földön és akkor agyon-nyomlak, mondá.

Ijedten menekült volna most már a holló, de még nagyobb rémületére azt vette észre, hogy nem tud elröpülni. A karmai úgy bele gubanczolódtak a bárány gyapjába, hogy nem tudta kiszabadítani.

— Ejnye no! Én akartam elragadni s ő fogott meg engem! Jaj, mi lesz most!

Nevették a báránykák, nevétek és ijesztgették.

— Amott jön a bojtár, majd megtudod mindjárt, hogy mi lesz veled.

— Jaj, jaj! Ha a kezébe kap, kitekeri a nyakamat!

Halálos szepegésében még egy végső erőfeszítést próbált és végre sikerült kiszabadulnia. Röpiült is esze nélkül, meg sem állt a szomszéd határig.

— No, ilyet sem próbálok többé! Sas dolgára vállalkozni hollónyi erővel: csak nevetség s veszedelem lesz az eredménye.

A Z O R O S Z L Á N - B Ő R.

— Rémes történet, öt képpel. —

LY hegyesen-begyesen sétált el Vad Laczi az ő hűséges pajtása, Rontó Pali mellett, mint ha világéletében se látta volna. A jeles czimborák azonban már oly alaposan ismerték egymást, akár csak az apa nád-pálczáját.

— Laczinak alkalmasint néhány fillér csörög a zsebében, vagy valami nagyon szép madár-fészket fosztott ki, gondolá Pali. Minden esetre valami nagyon kedvére való dolog történt vele. No, majd kipréselem én belőle mindjárt!

Utána sietett és úgy hátba ütötte, hogy Laczi pajtás szinte bele nyekkent. Ilyen fajta dolgokban azonban nem szeretvén adósnak maradni, gyorsan megfordult és olyan nyaklevessel fizetett, hogy Palinak a szeme fényes nappal is szikrázó csillaghullást látott. E bevezetés után birokra keltek, meghempergették egymást a porban s mikor már megelégtették ezt a kis testgyakorlatot, Laczi egészen barátságosan mondá:

— Máskor ne üss oly erősen hátba!

— Ütlek biz' én, ha megint oly begyesen mégy el mellettem.

— Van rá okom. Pajtást keresek, aki méltó legyen hozzám. Mert nagyszerű új játékot tudok . . . de ingyen nem adok részt belőle. Neked soha sincs egy lyukas krajezárod sem, hát minek álljak veled szóba? Megyek Ferkéhez, ő bizonyosan megad husz fillért olyan nagyszerű mulatóságért.

— Ha megéri, én is megadom.

— Lássuk, hol a pénz?

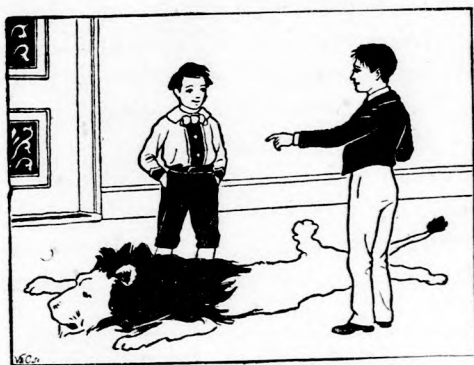
— Majd hozom, holnap.

— Hozomra nem játszunk!

— De igazán kapok holnap husz fillért... addig zálogba adom az új labdámat. Csak hogy először is tudnom kell, mi hát az a nagyszerű mulatság?

— Jőjj velem, mindjárt megtudod, Apámék nincsenek otthon; bátran jöhetsz.

Néhány perc múlva ott voltak Lacziék-nál s az apa szobájában gyönyörű oroszlán-bőr előtt álltak meg.

— Látod ezt? kérde Laczi. Ugye nagyszerű?

— No bizony! felelé Pali fitymálva. Mit ér, ha nem eleven?

— Majd lesz! Épp azt eszeltem ki. Olyat még nem láttak a vármegyében. Hire lesz az egész országban, bizonyosan kiteszik még az ujságba is.

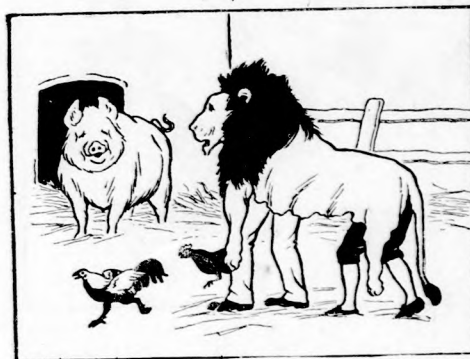
— De mit hát, no? Böffentsd ki már!

— Hát az lesz, hogy ezt az oroszlán-bőrt ketten magunkra borítjuk és kísétélünk az udvarra, az utcára, de még a mezőre is. Halálos riadalom lesz mindenfelé. Azt fogják hinni, hogy valami menaszériából szabadult ki az oroszlán. Egy héttig sem fognak az emberek kimerészkedni a házból.

— No, nem rossz gondolat, hagyta helyben Pali. De bömbölni is kell ám. Én nagyon jól tudok.

— Nem jobban mint én.

— Jól van no! Hát felváltva bömbölünk. A következő perczben már megjelent az oroszlán az udvaron.

— Ijesszünk rá legelőször is az öreg koczára.

Nagy bömböléssel közeledtek a sertés felé. Tyuk, kakas ijedten futott az utjokból; de a hizó kocza nagy nyugalommal állt meg az ólja előtt, bámult, de semmikép sem akart megijedni. Sőt miután egy kis ideig rábámult a szörnyetegre, lassacskán megindult feléje, olyan gyanus rőfögéssel, mintha támadásra készülne.

— Pali te! szólt Laczi nem annyira oroszláni elszántsággal, mint inkább óvatos szepegéssel... ez a buta kocza talán nem tudja, hogy micsoda az oroszlán.

— Persze hogy nem tudja. Erre mifelénk nem igen látja, iskolában meg alig ha tanulta. Azért nem is fél.

— Nem érdemes, hogy ilyen ostoba állattal töltsük az időt. Menjünk odább!

Mentek ki a kapun. Már ott mindjárt jobb szerencsájük akadt.

sem sebezte volna meg a kedves gyermek szívét azzal, hogy megmondja neki: mi vonja az emberek tekintetét mindig a szegény kis pupos leányra, aki nem is sejtí, mi van rajta megbámulni való. Otthon a jó anya sokat búsult, mert Margitkát az atyja nem igen szerette, nem volt nyájas hozzá. Pedig a szelid, jó gyermek épp annyi szeretettel köszöntötte reggel, épp oly igaz szívvvel foháskodott Istenhez esténként az atyjáért, mint a szerető jó édes anyjáért.

És Margitka boldogsága, melyet anyjának szeretetében birt, hirtelen véget ért. A jó anya gyöngülni kezdett, napról-napra halványodott, beteg lett és meghalt. Utolsó fohásza csókban halt el Margitkája ajakán.

— Ki megy majd veled sétálni? Ki fog veled játszani, ki fog szeretni? Szegény gyermekem, szegény kis árvám!

Alig mult egy év, az atya új mamát hozott a házhoz.

— Anyád lesz ismét, Margitka, így szólt.

— Jaj de jó lesz! örült Margitka. Lesz megint, aki velem játszik, sétálni visz és mesél. Oly régen láttam a virágokat künn a mezőn!

De az új mama nem olyan volt, mint az ő édes anyja. Nem volt nyájas Margitkához, nem játszott vele, nem mesélt, nem is vitte sétálni. Hiszen nem volt az édes anyja.

Margitka hervadt, halványodott a szobában, vágott ki a nap-fényre, a szabad levegőre, mező, erdő virágaihoz. Egy szép nyári napon, mikor látta, hogy a mama sétára készül, így szólt:

— Mamácska, nem viszel engem is sétálni?

— Téged? mond ez gúnyos meglepetéssel. Sétálni vigyelek? Már hogy gondolhatsz ilyet? Hiszen nyomorék vagy, pupos! Ilyennel csak nem mehetek ki az utcára? Ugyan nevetnének rajtam az emberek!

Margitka egy szót sem szólt; de mikor elment az új mama, asztalt tolt a tükör elé, az asztal mögé széket, fölkapaszkodott

a székre, onnan az asztalra s a tükör elé állt. Látni akarta, valóban pupos-e?

— Igaz! mondotta magában. Pupos vagyok. Az én drága édes anyám, aki olyan nagyon szeretett és olyan nagyon jó volt, sohasem beszélt róla. De mégis igaz, pupos vagyok. Mire lehet jó az ilyen púp? Mi is lehet benne? Jó Istenem, de szeretném tudni!

Szegény Margitka leszállt az asztalról, leült és elmerülve sokáig töprengett, hogy ugyan mi is lehet abban a púpban? Mikor azután ablakából kinézett a napfény derüjébe, úgy fájt a szive! Jó anyjára gondolt, hogy ez milyen szépeket mesélt neki, hogy játszott, mulatott vele! És itt hagyta, árvaságban!

De nem panaszkodott soha, csak a kék szeméből folyt a könnye csöndesen halvány arczára. Egész nap az ő édes anyjára gondolt, aki ott fenn van az égben. Ugy aludt el, reá gondolva minden este, míg végre egyszer elaludt és föl sem ébredt többé. Kicsiny sirhalom alatt aludt mélyen, mikor a jó Isten angyalt küldött le hozzája. Ez szelíden megérintette a hantot és így szólt.

— Ébredj, Margitka, ébredj és jőjj el édes anyádhoz az égbe!

Margitka hallja, azt hiszi, álmodik. Ugy érzi magát, mint ha a tavasz lágy fuvallata érintené testét, lelkét. Ébred, fölkel, de szégyenkezve pupja miatt a ragyogó angyal előtt, elbúsulva kérdé:

— Jól értettem-é? Azt mondtad, hogy az égbe menjek? Mehet-é oda olyan púpos gyermek, amilyen én vagyok?

— Ó te tiszta, jó lélek! szólt az angyal. Hiszen nem is vagy te pupos. Nézd meg magadat!

Ezt mondván, csöndesen megérintette a Margitka vállát. Ismét úgy érezte a leányka, mint ha a tavasz érintené lelkét-testét; vállai között a tasúf kinövés kétfelé oszlott és kipattant belőle két gyönyörű nagy angyal-szárny.

Most már tudta, mire volt jó az a púp, mely magába rejtette a szárnyakat. Boldogan követte az angyalt, vele szállt föl a

magasba, mint átszelle együtt szedil jó Istennek

Andersen ny

A megfejtő
jutalom-nyere

Görög tün
Kingsley K
Ágoston. H
kötésben.

MEGFEJ

A »KIS
közölt rejt

Helyese
Zoltán, Szilág
Sturm Renée
József, Bódy
ner Imre, P
és Jolán, K
Miczi és Ne
Moesz Ilonka
latz Margit é
és Mártha, F
Irma, Adrián
és Dezső, Da
ler Jolánka,
Gyula, Buly
Kreibik Sánd
vány Laci
Irmus, Przyb
bella, Sier Fr
git és Ernő.

A jutalom
ténvén, nyert

magasba, míg elért jó anyjához. Megölelte mint átszellemült angyal; és most már vele együtt szedik az örökké nyiló virágokat a jó Istennek sugaras szép egében.

Andersen nyomán

Szidi néni.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök“.

Görög tündérmesék gyermekek számára. Irta **Kingsley Károly**, angolból fordította **Pulszky Ágoston**. Hat eredeti könyomatu képpel, diszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 24-dik számában közölt rejtvény megfejtése:

Ezredévi kiállítás.

Helyesen fejtették meg: Malatinszky Zoltán, Szilágyi Évike, Éder Olga, Mérey Ágosta, Sturm Renée, Kövesi Rudi, Kutas Margit, Fuchs József, Bódy Ödön, ifj. Kovásznai Marczel, Mauthner Imre, Pils Erika és Felice, Somogyi Margit és Jolán, Körmendy Matild, Payr Hugó, Lám Miczi és Nelli, ifj. Münnich Aurél, Fáy Erzs, Moesz Ilonka, Vancsó Anna, Neoschil Antal, Gallatz Margit és Paula, Freyler Editke, Graefl Paula és Mártha, Farkas Mariska, Ilonka és Laczi, Angyal Irma, Adriányi Eszter és Jolán, Záborszki Mariska és Dezső, Danielisz Jenő, ifj. Boróczy Lajos, Fidler Jolánka, Nékám István és Ervin, Platthy Gyula, Bulyovszky Gyula, Rosenwald Rudolf, Kreibik Sándor, Klein Jolán, Erzsé és Jenő, Kriványi Laczi és Dini, Schöpf Szeferina, Berényi Irmus, Przybilla Jenő, Nagy Kálmán, Fischl Izabella, Sier Friczi, ifj. Molnár Gyula, Adler Margit és Ernő.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténtvén, nyertes lett **Moesz Ilonka, Selmezbányán**,

kinek a jutalom-könyvet (»A tarka könyv«, százötven elbeszélés, gyermekek számára írta **Hoffmann Ferencz**; negyedik, javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« L. köt. 23-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: **Szent-Ivány Carla**, **Bartha Irénke**, **Kalmár Rózsika**, **Glósz Irma** (részben), **Farkas Mariska**, **Ilonka és Laczi**, **Rasskó Tóni**, **Weisz Erzsé**, **Körmendy Matild**, **Bruck Juliska**.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Talgáry (Polgáry?) Karola. Én olyan kéziratot, mint aminőt említesz, nem kaptam. — **Herzfeld Paula**. Meleg soraidat köszönöm. A rejtvényekre nézve több ízben üzentem már, hogy egyik nehezeli a könnyűt, míg a másiknak könnyű a nehéz is. — **Thinagl Gusztó**. Mire válaszoljak, ha mitsem kérdeztél tőlem? — **Weber Szerena**, **Mauthner Imre**, **Botka Lala és Andor**. Örvendek a szép sikeren. — **Gallatz Margit és Paula**. Némii változtatással közölni fogom. — **Badics Gizella**. Nagyon ügyes. Mivel időszerű, mentül előbb fog megjelenni. — **Strasser József**. Sorát ejtem. — **Angyal Irma**. Csütörtök este 6—7. De mentül előbb, mert szokom ám a forró városbul. — **Gohér Laczi**, **Blumenfeld Ármin**, **Lipták Krisztof**. Szabad. — **Kutas Margit**. Oly közel egymáshoz és nem láthatjuk egymást! Bizony kár. — **Irinyi testv.** Már én, ha valamely nehezebb föladdattal nem bírok megküzdeni, inkább magamban keresném a hibát, mint a föladatban. Hogy nem volt sem hibás, sem nehéz, mutatja a megfejtők hosszú sora. — **Kovács Dénes**. A betegség mindent kiment. Rejtvényt küldhetsz. Ha jó, közlöm is. — **Szabó Árpád**. Csak a multkor üzentem. Nézd át figyelmesen a »Kis Lap«-ot s megleled a választ. — **Trettina Béla**. Hiányosan van megszerkesztve, hegyébe meg az irás fele el van mázolvva. Nyilván a leragasztásnál történt. — **Popper Leo**. Két rendbeli levelednek igen megörültem és tündödöm a kétféle írásodon, melyeknek mindegyike csinos. A rejtvények egyikét besoroztam. — **Fischl Izabella**. Azóta tán helyre van hozva a mulasztás; mely, ha az, legtöbb esetben a postát vagy a levélhordót terheli. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST ÓHAJT:

Ifj. **Knobloch Józsi** (Abrud-Bánya) **Szilágyi Évi**-kével. — **Weisz Erzsike** (Bártfa) **Saláth Ilonával**. — **Przybilla Jenő** **Kléber Elemérnek**: Temesvár, József-utca 52.

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP

1896. évi július—decemberi folyamára.

— A „KIS LAP“ 51-ik kötetére. —

»Kis Lap« most folyó jubiláris, ötvenedik kötete végéhez közelvén, megnyitjuk az előfizetést a jövő évnegyeddel meginduló újabb kötetre, a »Kis Lap«-nak immár **ötvenegyedik** kötetére.

Fennállásának most betöltött negyedszázada alkalmából a »Kis Lap« rendkívüli mértékben tapasztalta mind a magyar gyermekvilág, mind a szülék, nevelők, tanférfiak érdeklődését. *Forgó bácsi* és a kiadó-társulat rajta voltak, hogy viszonzásul egyre becsesebb közleményekkel, rajzokkal fokozzák a »Kis Lap« értékét s érdekességét. Ez a törekvésök megmarad a jubileum idején túl is és a következő új kötet anyaga nagy gondnal és változatosan van már előkészítve.

Az új kötet első száma

„A varázs sipka“

czimmel szindarabot fog közölni, eljátszásra is alkalmasat. Ezt egy, még a »Kis Lap«-ban is új fajta, rendkívül mulatságos, hosszabb állat-regény követi

„A félkegyelmű róka“

czimmel, melyhez pompás rajzok egész sorozata készült. Ez után

„A titkos pajtások“

czimü hosszabb elbeszélés fog megindulni, szintén rajzok kíséretében. E mellett minden szám közöl, mint eddig, apró be-

szélyt, mesét, költeményt, szép rajzokkal. Folytatása lesz még a „Képek a magyar nemzet történetéből“ czimü, a kis olvasóknál oly nagy tetszéssel találkozott képes cikksorozatnak, úgy szintén a „Büvészet“-nek, „Derült órák“-nak. Közöl minden szám jövőre is **rejtvényeket, feladványokat, jutalommal** a megfejtő számára; s minden két hétben ezentul is művészi **színes műlapot** mellékelünk.

Az új kötetnek lesz azonban még külön érdekes mozzanata is: ebben kerül majd kihirdetésre s aztán eldöntésre is

a „Kis Lap“ nagy pályázata,

mely versenyre szólítja *Forgó bácsi* kis híveit, hogy tehetségüket, haladásukat önálló dolgozattal mutassák be. Ez évben is három értékes jutalom kerül kiosztásra a győztesek közt.

Nem bucsuzva, hanem az új kötetnél való viszontlátásig öleli minden hű kis hívét

Forgó bácsi.

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb be- küldeni, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetési pénzek legcélszerűbben postai utalvánnyal, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferenczié- tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.